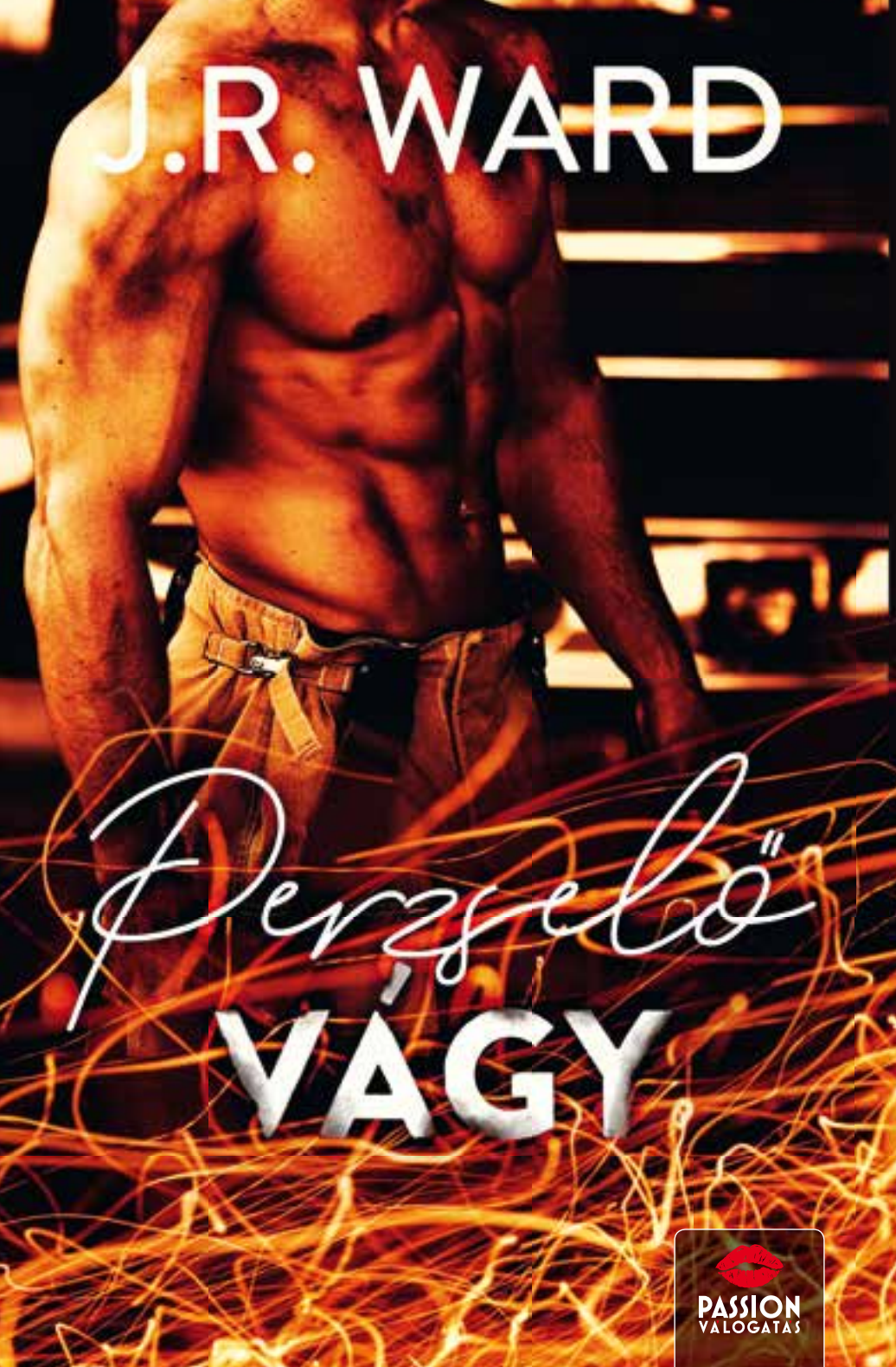

A muscular man is shown from the waist up, shirtless, in a gym environment. He is wearing light-colored athletic shorts with a dark belt. His torso is highly defined, showing his pectoral, abdominal, and oblique muscles. The background is blurred, showing gym equipment and warm lighting. The overall color palette is dominated by warm, golden-brown tones.

J.R. WARD

Perzselő
VÁGY

PASSION
VALOGATÁS

Szexi tűzoltók.
Egy sérült lelkű rosszfiú.
És egy igazi kemény csaj.

Anne tűzoltóként a rengeteg izmos, tetkós pasi között mindig is megállta a helyét. A munkájánál már csak Dannyboy megbabonázó kék pillantásától gyúlt nagyobb lángra. Amikor egy esküvőn végre engedett a kísértésnek, az ágydöngetésbe az egész világa beleremegett. De mivel Danny nem épp a hűségességéről volt hírhedt, nem akarta túlgondolni a dolgot, bár nehezen feledte azt a széles vállat, kockás hasat, hát még az örületes szerszámot...

De aztán egy nap minden megváltozik. Egy raktártűz tragikus véget ér, és Anne, valamint a lány életét megmentő Danny számos súlyos sérüléssel kórházba kerülnek. A történetek után a férfi az ivásba és az érzelemmentes szexkalandokba menekül, Anne pedig gyűjtogatási nyomozó lesz, és megpróbál tiszta lappal indítani.

Persze a múltat nem lehet csak úgy kitörölni. Ahogyan Anne és Danny útjai újra keresztezik egymást, nem sokáig tagadhatják a közöttük dúló örült vonzalmat. A férfi minden alkalommal szinte levetkőzteti a lányt a szemével, és ettől bugyi nem marad szárazon – Anne-é sem. Miközben próbálják meggyógyítani egymás lelkét és a sajátjukat is, annyi forró szexszel segítve ezt, amennyivel csak tudják, újabb veszély fenyegeti őket, amikor Anne gyanítani kezdi, hogy a város egyik legbefolyásosabb emberének köze van a sorozatos raktártüzekhez. És mint tudjuk, a tűzzel vigyázni kell, mert könnyen megégethet.

PASSION
VALOGATÁS

J.R. WARD

a Fekete Tőr Testvériség vámpírkönyvek
New York Times bestseller szerzője.
Megnyerte a neves RITA (Romance Writers
of America) díjat a „Legjobb paranormális
romantikus regény” kategóriában, és a díj
többszörös jelöltje. A Smith College-on
tanult történelmet és művészettörténetet.
Mielőtt főállású író lett, hosszú évekig
vállalati jogásként dolgozott, a Harvard
orvosi karának vezetőjeként. Jelenleg az
Egyesült Államok déli részén él a családjával.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.jrward.com

www.facebook.com/PassionValogatás

„J.R. Ward a paranormális és kortárs szerelmi történetek mestere, akinek hősei olyan szenvedélyesek, hogy lángra gyújtják az oldalakat.”

Goodreads

„Most is a szerelem áll a történet középpontjában, amitegy bonyolult világ vesz körül, ami ugyanúgy meghatározza a főszereplő párt, mint a szerelmük. A legnagyobb szerűbb, hogy bár Anne látja és megérti a Dannyt ért traumát, nem gyógyítja ki belőle varázsütésre. Ebben a szerelmi történetben semmi sem könnyű vagy egyszerű, hanem életszerűen összetett.”

The New York Times

„Ward az írás mestere. Akció megállás nélkül és lebilincselő karakterek. Keptelen leszel letenni.”

USA Today

„Valódi szikrák pattognak ebben a tűzforró, letehetetlen regényben.”

Woman's World

„J. R. Ward könyvei mindig is „kötelező olvasmánynak” számított nálam, de a Consumed teljesen új magasságokat jelent. A legperzselőbb könyv a legperzselőbb ironiótól.”

Amazon

„Kemény hősök és hősnők harcolnak szenvedélyes érzelmek, tűzvészek ellen, és nap, mint nap tragédiákkal és szívfájdalommal néznek szembe egy olyan történetben, melyet a nyers, realisztikus részletek, a szenvedély, és a néha már fanyar stílus tesz élővé.”

Library Journal

„Nyers, erős és magával ragadó. Ez az adrenalinnal átítatott történet villámsebességgel söpör végig, egyszerűen letehetetlen. Ward nagyon várt sorozatának igencsak perzselő nyitánya.”

Booklist

**PASSION
VALOGATÁS**

J. R. WARD

PERZSELŐ VÁGY

—• részlet •—

1.

*Harbor Street és Eighteenth Avenue
Régi belváros, New Brunswick, Massachusetts*

Riasztás. Egy-kilenc-négy-hét. Két jármű és egy létra veszi a hívást a 499-esektől.

Vagy – másképp fogalmazva – Anne Ashburn péntek esti randipartnere pontosan jelent meg és vitte el moziba. Persze a „pontosan” éppen azt a pillanatot jelentette, amikor a lány leült az állomás épületében enni a kollégáival, a „mozi” pedig egy raktártűz volt, amit be kellett illeszteniük a táncrendjükbe. De ha az állandóság alapján ítélünk meg egy kapcsolatot, és hogy célt és értelmet ad-e az életünknek...

Akkor ez a tűzoltóbrigád volt a legeslegjobb társ, akire egy nő csak vágyhat.

Ahogy a 17-es tűzoltóautó szirénázva, villogó fényekkel befordult a Harbor sarkán, Anne körülnézett a szűk utas térben. Négy lehajtható ülés volt a vezetőfülke mögött, kettő előrenézett, kettő hátrafelé, az üléspárokat egy felszerelésáv választotta el. Emilio „Amy” Chavez és Patrick „Duff” Duffy ültek az egyik oldalon. A lány és Daniel „Dannyboy” Maguire a másikon. Elöl Deshaun „Doki”, a mérnök ült a volán mögött, Christopher „Chip” Baker tűzoltószázados pedig az anyósülésen.

A lány beceneve Hugi volt. Ez történik, ha az ember a nagy Junior Thomas Ashburn parancsnok testvére és a – mint kiderült – nagyra becsült Sir Thomas Ashburn lánya.

De nem mindenki hívta őt így.

A lány Dannyt figyelte. A férfi kibámult a nyitott ablakon, a novemberi szél hátrafújta fekete haját; fáradt, kék szeme a semmibe révedt. Méretes egyenruhájukban a térdük egymáshoz ért, valahányszor a kocsi döccent egyet a csatornafeleken, kátyúkon, lefolyókon és kereszteződéseknél.

Oké, oké – akarta a lány üzeni a sorsnak. *Tudom, hogy itt van. Nem kell folyton emlékeztetned rá.*

A keményfejű gazfickó sok minden volt, és ennek legtöbbször csak olyan kifejezésekkel lehetett illetni, amit az ember nem szívesen használna a nagymamája előtt, de tudta, hogy Anne utálta a „hugizást”, ezért neki Ashburn volt.

A srác Anne-nek is hívta – egyszer. Késő éjjel, úgy három héttel ezelőtt.

Igen, akkor meztelenek voltak. Istenem... Végre megtették?

– Meg foglak verni pingpongban – közölte a srác anélkül, hogy ránézett volna. – Amint visszaérünk.

– Esélyed sincs. – Anne utálta, hogy a srác tudja, hogy bámulta őt. – Csak a szád jár, Dannyboy.

– Rendben. – A fiú felé fordult. – Hagylak nyerni, ahhoz mit szólsz?

Lassan, sokatmondóan, gonoszul elmosolyodott. És a lány a vérmérséklete miatt azonnal rákapott a vitára.

– A jó francokat fogsz! – Anne előrehajolt. – Nem játszom veled, ha csalsz!

– Akkor sem, ha te jössz jól ki belőle?

– Az nem győzelem.

– Aha! Hát, ha visszaérünk, el kell magyaráznod minden részletét ennek. Miközben elverlek.

Anne a fejét rázta, és kibámult a nyitott ablakon.

Az első ütést a lábán az út egyik bukkanójára fogta. A második, harmadik és negyedik nyilván...

Visszanézett Dannyre.

– Hagyd abba!

– Micsodát?

– Mi vagy te, tizenkettő? – Amikor a fiú elmosolyodott, pontosan tudta, mi jár a fejében. – Nem centiben. Évben.

– Biztosra veszem, hogy csúcsformában inkább húsz. – Lehalkította a hangját. – Szerinted?

A szirénák és a nyitott ablakok mellett senki sem hallotta őket. Danny soha nem dobálózott volna ilyen kétértelmű kifejezésekkel, ha fennállt volna ez a veszély. De igen, Anne most már közélről ismerte a fiú nagyon izmos és tetovált anatómiáját. Bár csak egyetlenegyszer történt meg.

De a felejtethetetlen dolgoknak elég egyszer megtörténniük.

– Szerintem elment az eszed – dohogta Anne.

Aztán kiértek a helyszínre. A régi, 1900-as évekből származó raktárház már csak maradványa volt korábbi önmagának. Most hatezer négyzetméteren törött üvegek, rohadó gerendák és lefűjt tetőlemezek sorakoztak. A külső falak téglából épültek, de a kora alapján a padló és minden belső elválasztó biztosan fából volt. A tűz a második szint észak-keleti sarkában lángolt, füst gomolygott a négy fokos éjszakai levegőben, amit aztán elfűjt a déli szél.

Anne bakancsa a padlónak csapódott, és felül összehúzta a védőruháját. A copfját magasra kötötte. Most kivette a hájából a gumit, újra rendezte vállig érő tincseit, és szorosan összecsavarta a tarkójánál. A barna fürtök között még ma-

radtak szókék a nyárról, amiknek csak egy hajvágás kellett, hogy végleg eltűnjenek.

Persze, ha olyan nő lett volna, „aki ad magára”, akkor festette volna a téli hónapokban. Vagy legalábbis az anyja szeretette ezt mondogatni. De ki a francnak van ideje az ilyesmire?

– Hugi, fésüljétek át a területet Amyvel drogosok után! – parancsolta Baker százados. – Attól a saroktól maradjatok távol! Danny és Duff lássanak neki a fecskendőknek!

Miközben Baker százados tovább utasítgatott, a lány elfordult. Megkapta a feladatát. Amíg végre nem hajtja, vagy leküzdhetetlen akadály nem támad, esetleg változik a parancs, erre kell figyelnie, semmi másra.

– Vigyázz magadra odabent, Ashburn!

Halk és gyengéd szavak voltak ezek, amiket csak az ő fülének szántak. És amikor Anne hátranézett a válla felett, látta, hogy Danny íres származásról tanúskodó szeme nem csillog.

A lányon rossz előérzet cikázott végig, és megdörzsölte a tarkóját.

– Aha, te is, Maguire.

– Gyerekjáték lesz. Tízkor már pingpongozni fogunk.

Egyszerre távolodtak el egymástól, Danny hátrasétált a fecskendőkhöz, Anne pedig Chavez mellé lépett. Szerette, ha Emilióval volt párban. A férfi négyéves veterán volt, a testalkata olyan, akár egy terepjáróé, az agya pedig mint egy műveltségi vetélkedő játékosáé. És minden dráma nélkül azt tette, amit ígért.

Valódi áldás volt mellette dolgozni.

A kocsi külsején lévő rekeszhez léptek, felemelték a védőborítót, és fogták a légzőkészülékeiket. Anne a fejére húzta a csuklyát, összenyomta a kabátja tépőzárját és becsatolta,

majd a hátára erősítette az oxigéntartályt. Hagyta, hogy a maszk lazán lógjon, és feltette a sisakját.

Mentek tovább a kocsi mellett, kinyitottak egy másik rekeszt, és Anne a csípőjére erősített egy kézibaltát, a rádióját és egy kockalámpát. Amikor Emilio elkészült, kesztyűt húztak, átszaladtak a fagyos, érdes fűvön, átugrottak a törmelékhalmon, ami mindenféle autóalkatrészből, épületelemből és viharvert hulladékból állt. A tűzoltóautók villogó vörös fényei testes árnyékokat vetettek kecses mozdulataikra, és Anne tett róla, hogy kiélvezze, ahogy a tiszta levegő ki-be jár a torkán.

Jó ideig nem lesz része benne, tudta.

Egy oldalajtóhoz értek, de zárva találták, viszont a deszkák olyan hézagosak voltak, mint egy rossz bokszoló fogsora.

– Intézem – közölte Anne.

Vállával arra fordult, testsúlyával nekirontott a rozoga akadálnak, és bedöntötte. Miközben a szilánkok hangosan záporoztak, bekapcsolta a sisaklámpáját, és benézett. Nem azt látta, amire számított, és ez így volt rendjén. Az ember sohasem tudhatja biztosan, hogyan fest egy épület belseje, míg be nem les. Egy tágas csarnok helyett Emilióval egy hevenyészett folyosón találták magukat. Szűk, alacsony menyegyzetű irodák nyíltak róla. Újrahasznosítás során a raktárt adminisztrátorok barlangjává alakították át. Vagy lehet, hogy telemarketingesek vagy brókerek dolgoztak itt.

Persze már jó tíz éve senkit sem érdekelt, mire is használták ezt a helyet. Most pedig biztosan lakhatatlan volt.

Emilióval a szemközti oldalakon haladtak, és közben a lány sok régi irodafelszerelést látott még a kilencvenes évekből. Minden törött volt, vízfoltos, csupa mocsok, ami megmagyarázta, miért nem fosztották ki.

Nem áradt tűzszag. Sem forróság. De a levegő nem volt tiszta.

Átható rothadás-, vizelet- és penészszag terjengett.

Gyorsan végigjárták a labirintust. Miközben haladtak, folyamatosan tájékoztatták őket rádión, a recsegés és a beszélgetés váltakozása olyasmivé vált, amit a lány anélkül érzékelt, hogy felfogta volna, hogy hallja.

– ...fordul a szél. Északkelet.

– ...most kinyitatom azt a tetőszellőzőt...

Az agya egy távoli szegletében Anne felfogta az előbbi kijelentést, de nem törődött vele. A tűz nem terjedt ki, a kocsi kiadós vízkészlettel küzdött ellene a fecskendőkkel, és felülről több létrával is hozzáfértek. Ráadásul a hely olyan hatalmas volt, hogy Emilióval több mint egy kilométerre lehettek a fészekről.

Amikor egy lépcsőhöz értek, Anne megállt.

– Tiéd a második szint. Én megyek tovább.

– Nem ez a protokoll.

– Nincs rá ok, hogy együtt maradjunk. A tűz jóval arrébb van, így hatékonyabb.

– De ez nem...

– Most arra célzol, hogy nem tudok vigyázni magamra?

Emilio a fejét csóválta.

– Oké, megyek az emeletre.

– Csatlakozom hozzád, amint lent végeztem. Már csak egy sarok van és kész.

Miközben Emilio elindult a szűk, rogyadozó lépcsőn, Anne ment tovább. Minél tovább haladt, annál több penész töltötte meg a levegőt, de a hátán még harminc percnyi oxigén volt – tizenöt, ha kifárasztja magát –, és nem fogja elvesztegetni a rossz szag miatt.

Valami megvillant előtte a folyosón, egy alak mocorgott a sötétben.

– Állj! – kiáltott fel Anne, és utánaeredt.

Anne jobbra-balra cikázott, aztán egyenesen folytatta, a tüdeje dolgozott, a combja égett, a felszerelés himbálózott a testén. A sisak ugrándoató fénysugarában a férfi vagy nő hol eltűnt, hol megjelent, akár egy rongyokba öltözött kísértet.

Egy alacsony helyiségben kötöttek ki, aminek nem volt sem ajtaja, sem ablaka, csak egy boltív, amin mindketten bejutottak. A csavargó csatakos volt, mint egy vadászkutya, a haja annyira csapzottan lengett, mintha farkak nőttek volna ki a fejéből. Anne-t aggasztotta az alak légzése. És az a vörösség is. Valami baja lehetett, valószínűleg tüdőgyulladás.

Anne feltartotta a kezét.

– Nem vagyok rendőr. Csak ki akarom vinni, hogy ne essen baja...

– Kinyírlak! – zihálta a férfi. – Kurvára kinyírlak!

Anne arrébb lépett, és a rövid fejszéjére tette a kezét.

– Nem érdekel, mi baja, sem az, hogy mit keres idebent. Tűz van az épületben mögöttünk. Tudja, merre vannak a kijáratok?

A férfi bólintott.

– Akkor induljon! Nem fogom megállítani.

– Nem megyek vissza a síttre!

– Felőlem! Tűzoltó vagyok, nem rendőr. De ki kell mennie az épületből. Már csak azért is, mert hamarosan itt lesznek a zsaruk. Ha nem akarja, hogy letartóztassák, akkor induljon! Nem állok az útjába.

A csavargó nekiindult, elhúzott a lány mellett, és kirohant össze nem illő cipő-bakancs kombójában. Ha menthető lett volna, a lány máshogy tárgyal vele. De nem fog megsérülni

azért, hogy meggyőzzön valakit arról, hogy segítségre van szüksége, és nem fog időt pazarolni arra, hogy kezeskedjen a rehabért és a kezelésért, amikor lehet, hogy valakinek orvosi ellátásra van szüksége két ajtóval odébb.

Három perccel később a lány az épület túlsó végében járt.

– Az első emelet tiszta – jelentette a rádióba.

Amikor visszaért a lépcsőhöz, először érezte meg a füstöt. A változó irányú szél a gyúlékony tűzfészek felé fújta a tüzet, nem el onnan...

Bumm!

A robbanás olyan hirtelen és erős volt, hogy a lányt ledöntötte a lábáról; egy tartályon landolt, amikor a légnyomás a földhöz csapta. A levegő kiszökött a tüdejéből, a látása vibrált, és hallotta, hogy egy másik csavargó rohan el mellette.

Anne legördült a palackról, négykézlábra tápászkodott, és megnézte, mi találhatta el. De csak egy sötét alakot látott eltűnni a sarkon túl.

– *Arohadtéletbe!*

Nyögve újra függőleges helyzetbe küzdötte magát, és vett néhány mély lélegzetet. Fájdalmat érzett a gerincénél, de azon a kis bibin kívül kutya baja volt.

Nem volt értelme a drogos után menni. A pasi vagy a nő felfogta, hogy el kell húznia innen.

Megfordult, mire a lámpája fénynyalábja megvilágította a graffittikkel díszített falat, aztán behatolt a lépcsőházba. Emilio biztosan a másodikról űzte le a fickót...

A robbanás olyan hangos volt, hogy a füle nem tudta hangként értelmezni. Csak a fájdalmat érzélte, és hogy a fejét takarva leguggolt, ami egyszerre volt ösztönös és begyakorlott mozdulat. Azonnal egy methlabor jutott eszébe. Volt valami

használt múlt hónapban, amikor a drog gyártásához használt vegyi anyagok az égbe repítettek egy kétszintes ikerházat.

A rádiója után kapott.

– Emilio. Rendben vagy? Emilio...

– Vettem – felelte a férfi a csatornán. – Messze vagyok, a délnyugati sarokban, a másodikon. Mi volt ez?

Hála az égnek! – gondolta Anne. Nem akarta elveszíteni őt...

A zaj a feje felett nyikorgással és ropogással kezdődött. De itt nem állt meg. Az omlás ugyanolyan váratlan volt, mint gyors, és mindenféle nehéz és kemény tárgy zuhant a lányra, isten tudja minek a lavinája záporozott kemény ütésekkel a testére.

Hirtelen mindenütt lángok tekergőztek.

Ahogy összetörve feküdt a törmelék alatt, a betonpadlóhoz szögezve a légzőmaszkja nélkül, Anne csak egyvalamire gondolt.

Egész életében tudta, hogy az apja nyomdokaiba lép.

Most úgy tűnt, ugyanúgy fog meghalni, ahogy ő.

2.

Hol a jó bűdös francban voltál?
Miközben Danny Maguire megkerülte a fecskendős kocsit egy baltáért, sötét pillantást vetett a háta mögé Baker századosra.

- Fecskendőztem, ahogy mondtad.
- Akkor Duff miért dolgozik ott egyedül, Maguire?
- Dokival voltam. Gondunk támadt a szivattyúval.
- Azt tedd, amire utasítanak, a fene egye meg! Doki báromi jól megvan egyedül is.

Baker százados piszok rossz hangulatban volt, ez történik, ha az ember leszokik a dohányzásról. De ne már! Ennyit arról, hogy jól megvan egyedül is.

- Kérsz Nicorette-et? – mormogta Danny.
- Nem. – Baker százados elsétált. Visszajött. – De.

Danny benyúlt a védőruhájába, és elővett két darabot a munkanadrágja farzsebéből.

- Rágd el mindkettőt! Higgy nekem! Én hármát rágok, és alig érzem.

- Azt akarom, hogy Duff-fal...

Hangos robbanás rázta meg a hideg levegőt. Danny érezte a hullámokat az arcán. A parancsnok vörös sisakján túl lán-
gok és szikrák lóttak ki az elhagyatott raktár második emele-
téről, úgy áradva a törött üvegen át, mint a tűz egy sárkány
orrából.

– Jelentkezzetek, emberek! Jelentkezzetek! – szólt bele Ba-
ker a rádióba.

Miközben a tűzoltók elkezdtek bekiabálni az azonosító-
jukat, Danny egy légzőkészülék felé lendült, csakhogy leder-
medjen mozdulat közben, amikor meghallott egy női hangot.

– A 1210-es a földön. Az északi lépcső lábánál. Az első
emeleten.

Dannyt kiverte a hideg, csóválásával már csak a tüzet látta,
amiből hirtelen és totálisan elege lett. Bakerre pillantott.

– Küldj be, százados...

– Nem, Maguire! Az előbb hívtam a 617-est erősítésnek,
és azt akarom, hogy menj a fecskendőkhöz. Te vagy a legerő-
sebb közöttünk, és Duffnak ott van a törött bordája...

Danny a parancsnok képébe tolta az arcát, de emlékeztet-
nie kellett magát, hogy nem tépheti szét a férfi torkát.

– *Küldj be, a kurva életbe!*

Baker mellkasba vágta. – Te a fecskendőknél vagy! Ez pa-
rancs, és ne szarakodj itt velem!

Danny agyát dühében elöntötte a lila köd, de mielőtt még
bődületes hülyeséget csinálhatott volna, két erős kar átfogta.
Patrick Duffy, más néven Duff nyitott tenyérrel és érzelmek
nélkül rávágott.

– Ne csináld ezt! – A férfi megragadta a ruháját, és meg-
rázta. – Nézz rám, Danny! Senki nem akar még több papír-
munkát ezzel a szarral, te meg nem akarsz, hogy megint
felfüggeszenek.

A 1210 volt Anne Ashburn hívószáma, a 499-esek egyetlen női tűzoltójaé, és a „földön” azt jelentette, hogy a tűz csapdájába esett. Normál körülmények között Danny a fél karját is odaadta volna, ha a lány azt kéri tőle. A tény, hogy segítségre van szüksége és talán baja esett...

Duff újra megrántotta a hajtókáját, aztán úgy tartotta, hogy Danny kénytelen volt lehajolni hozzá a százkilencvennyolc centis magasságából.

– Amy bemegy érte. Mi ketten pedig nekilátunk a fecskendőknek. – Halkabban így folytatta: – Szedd össze magad! Ez most nem Solról szól.

Nem, ez annál is rosszabb volt. Ha cserbenhagyja Annie-t, ahhoz képest az állomás századosának elvesztése semmiség lesz. Egy örökkévalóság óta közel álltak egymáshoz, ami aztán egy pillanat alatt elmúlt. Elfogadás. Alkalmazkodás. Változás.

– Oké – felelte Danny. – Rendben.

Úgy lökte le Duffot magáról, mintha a százhuszonhat kilója csupán egy szösz lenne. Aztán felegyenesedett, és felcsatolta a légzőkészüléket.

– Minek az neked? – kérdezte Duff.

– Az előbb változott a szél. Nem megyek oda fecskendővel oxigén nélkül. Nem bánod? Vagy megint megpróbálsz nekem esni?

Esélyt sem adott a másiknak, hogy válaszoljon. És mindenki más kitért az útjából, amíg odament, ahová utasították.

A tűzoltóságnál úgy működött a parancsnoki lánc, mint a katonaságnál. Az ember követi a parancsokat vagy repül. Még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy az ember hátrahagyja a nyomorult pusztasághoz hasonló életének szerelmét egy most már kettes szintű tűznél, hogy halálra égjen.

Boldog péntek estét, ti rohadékok!

A törmelék és a lezuhant fagerendák csapdájában Annie elsőként bejelentkezett a rádión, majd elég teret teremtett ahhoz, hogy az arcára illessze a légzőmaszkot, és bekapcsolja az áramoltatást.

Ahogy beszívta a fémes-műanyagos oxigénlöketet, felmérte a teste állapotát. A bal karja kifacsarodva hevert a feje felett, az egyik lábfeje kifordult és húzta a térdízületét.

A sisaklámpája nem működött, kiszabadította a jobb kezét, hogy kitapogassa. A szerkezet lejött, a kockalámpáját pedig nem érte el.

– Jelentkezz, 1210-es! – szólt bele Baker százados a rádióba. – 1210-es, mi a helyzet?

Anne munkára kényszerítette a tüdejét, és azt recsegte:

– Kezd forrósodni a helyzet.

A fejében Danny hangját hallotta. *Akkor vedd le az összes ruhádat! Kezd... nagyon... melegem... lenni... Leakarom-venniaruháimat.*

Elképzelte, mekkora leszúrást fog kapni, amikor Baker százados megtudja, hogy különvált Emiliótól. De talán a társa halott lenne, ha együtt maradtak volna idelent.

– Bemegyünk érted! – mondta a parancsnok. – Sérülések?

– Negatív.

Anne jobbra fordította a fejét, de csak félig sikerült. A sisakja beleakadt valamibe...

A maszkján keresztül kristálytisztán látta a lépcsőházban és a mennyezeten hömpölygő narancssárga lángtengert, és a bugyborékoló mozgást, ahogy patkányok százai menekülnek egy csatorna emelkedő vizében, majd kijutnak a nagy nyíláson a feje felett, ami a második szint háromszor négy

és fél méteres darabja volt, most viszont az őt csapdába ejtő törmelék.

Nekifeszült annak, ami rajta hevert, és főnixként kelt fel hamvaiból, akár a *Walking Dead*-ben: mereven, kifacsart szögben emelkedett fel a padlóról. Amikor félig felegyenesedett, megkönnyebbülten tapasztalta, hogy a lábai képesek megtartani a súlyát.

Ez volt az utolsó jó hír, amit kapott.

– 1210, jelentkez! – hallotta a rádióban.

– Jól vagyok. – Anne körülnézett, és megpróbálta kitalálni, hol van. – Talpon vagyok.

– Jó kislány...

– Ne hívj kislánynak!

– Vettem. Megyünk érted...

Valami hirtelen megmozdult a feje felett, az egyik öreg gerenda felnyögött, mintha váratlan terhet kellett volna megtartania. A lány felnézett. A tűz közeledett, amitől és erősebben érezte a forróságot. A füst is gyűlni kezdett, magával hozta a hamucsillagok egész galaxisát, amik úgy keringtek körülötte szépen és ártatlanul, akár a szentjánosbogarak egy nyári mező felett.

Amikor Anne megpróbált teljesen felegyenesedni, rájött, hogy csapdába esett. A jobb oldala rendben volt. A bal oldala csak addig emelkedett, amíg a karja engedte.

Hátradőlt, meghúzta az akadályt. A keze – ami vastag volt a kesztyűben – nem volt hajlandó fogni, valamelyik háromszögletű törmelék véres kötélle változtatta.

A lüktető, narancsosan nyaldosó lángok a feje felett elég fényt adtak, hogy lássa, mi a gond. Íróasztal. Egy íróasztal bezuhant a mennyezet nyílásán, és valahogy sikerült egymásra

találniuk az egyik hatalmas mennyezeti gerendával. Nem, két öreg gerendával. A keze jól beleszorult ebbe a pokoli párosba.

Kesztyűs jobb tenyerét a legközelebbi tölgyfadarabra tette, megtámasztotta a lábát acéltalpú bakancsában, és nagy erővel lökött rajta.

Semmi.

Megpróbált egy másik kéztartást a gerendán. Aztán egy újabb szögben erőt kifejteni. A kesztyűje volt a gond, és mivel nem tudott átnyúlni a dolgokon, hogy levegye, olyan ormótlan lett, mint Popeye csuklója, és használhatatlan maradt.

Ezalatt csak terjedt a tűz, útja közben falta a gyúlékony, régi borítást a lépcsőn, terjedt tovább a mennyezett megmaradt gerendáin, elemésztette az olcsó farostlemezeket, amiket a falakhoz használtak.

– 1210, tarts ki odabent...

Újabb omlás robajlott körülötte, újabb szikrák repkedtek, újabb adag törmelékkal kellett megbirkóznia.

Erősebben húzott. Keményebben lökött.

Az egyenruhájában valami bugyogott és csordogált. Anne imádkozott, hogy verejtek legyen, ne vér. És hiába hajtogatta magának, hogy tartogassa az oxigént, a tüdeje úgy tágult és húzódott össze, mintha sprintet futna. A gondolkodása, az elméje lassan szétestek.

Beszólt a rádióba, próbált higgadságot tettetni.

– Mindjárt itt vagytok, srácok? Ti...

A harmadik omlás lerántott egy gerendát öt centire a maszkjától, amit nyílt láng mardosott.

– 1210-es! – üvöltött Baker százados a rádióba. – Jelentkezz, 1210-es!

3.

*617-es tűzoltóállomás, New Brunswick
McGinney Street és Benedict Avenue*

Thomas Ashburn tűzoltóparancsnok átnézett rendetlen íróasztala felett az előtte álló két zsenire. A baloldali, első számú idióta egy harmadik generációs olasz tűzoltó volt. Megbízható fickó, aki úgy nézett ki, mint egy profi bokszoló. Mindig rezzenéstelen arccal nézett szembe a halállal, és azon túl, hogy szolgálaton kívül gondjai akadtak az alkohollal, nem virított feketepont a neve mellett.

Ha tucatnyi Chuck Parnesi szolgálna az állomásain, elkerülte volna a korai öszülés és a válás.

Jó, valószínűleg akkor is elvált lenne, de a haja nem lenne szinte fehér.

A kettes számú zseni volt a gond, maga a probléma forrása. A tüsi hajú, heavymetál-imádó Damian Reichmann két lábon járó góc, a rossz magaviselet aranyifja volt. Egy olyan férfi, aki mellett a még viszonylag kemény fickók, mint Chuckie P. is legkisebb közös többszörössé zsugorodnak össze, mint tizenkét évesek a nyári táborban. Damian mindig, minden körülmények között abban mérte az élete értékét, hogy hány embert húzott fel maga körül. A beceneve? Baszki.

Mert szinte mindig, amikor ezt a barmot megszólították az úgy kezdődött: „Baszki, miért...”

– Túl öreg vagyok én ehhez a szarsághoz – meredt dühösen Tom Damianre. – És te is, a jó kurva életbe!

Baszki úgy mosolygott, mint egy kövér gyerek a tortára.

– Most miért?

Tom hátradőlt régi faszékében, és a pasikra meredt.

Baszki vállat vont.

– Figyelj, Chuckie P.-nek nincs szerencséje a nőkkel. Azt hittem, segíték.

– Nyitott egy Randizóna-fiókot – szólt közbe Chuck –, és nőket küldött a házamhoz. Hogy randizzanak. Velem.

– És bevált? – Baszki felfelé mutatta két hüvelykujját. – Célba értünk?

– Perverzek voltak!

Tomnak erre a részletre muszáj volt egy „huh”-val reagálni.

– Nem tudtam, hogy ilyen nők vannak a Randizónán.

Baszki a fejét rázta.

– Igazából a Craigslisten találtam a hirdetést.

– A jó életbe! – Chuck dühösen meredt a másik fickóra. – Azon az izén kinyíratnak embereket!

– Éééé te mégis élsz. És a kérdésekre sem válaszoltál. Mi volt a vörössel, aki odavolt a kikötözésért...

– Elég legyen! – Tom a nyakára csapott, hogy kidörzsölje az acélrúd keménységet a gerince mellől. – Figyeljetek, ez így nem mehet tovább! Túl sokszor történt ilyen múlt hónapban.

– Ne már, főnök! – Baszki tovább mosolygott, kivillantva nemrég szerzett aranyfogát. – Poén volt. Aminek a végén esetleg leszop...

– Chuck, vágd tökön, és kvittek lesztek!

Baszki abbahagyta a marhulást, és kiegyenesedett.

– Hogy mi...

– Imádlak, főnök! – Chuck az izmos mellkasára tette a kezét, pont a szíve fölé. – És ezt úgy értem, hogy jó vezető vagy, jó barát, példa a kiváló munkára mindenütt...

Baszki komolyra vette a figurát.

– Komolyan, perelni fogok. Beperellek téged, a várost, őt, az állomást. Tudod, vannak szabályok.

– Ó, igen. – Tom hátranyúlt, és levette az emberi erőforrások kézikönyvét a polcról. Kinyitotta, mutatóujját végighúzta a tartalomjegyzéken, aztán úgy a felénél kicsapta. – Jobb, ha biztosan követem az eljárásendet... Oké, azt hiszem, először figyelmeztetnem kell téged. – Felnézett Baszkira. – Damian Reichmann, Chuck Parnesi mindjárt szopránt csinál belőled. Chuckie, rajta!

– Viseld férfiként, Baszki! – Chuckie úgy mosolygott, mint Jason péntek tizenharmadikán. – Ráadásul ez majd segít, hogy kiénekelj a magas hangokat a zuhany alatt.

A felharsanó vészcsengő borított fel mindent, véget vetett a mókának és kacagásnak.

– Vissza dolgozni! – közölte Tom, majd megfordult, és ellenőrizte a számítógépe képernyőjét.

– Mink van? – kérdezte Chuck.

– Elsőfokú riasztás, ami most már kettes a Harbor és Eighteenth sarkán. Úgy tűnik, a 499-es már ott van.

– Az egyik raktár? – kérdezte Damian.

– Aha. Csak egy kocsit kérnek. Menjetek, fiúk! Ropes válla még fáj a tegnapi éjszakától...

Vic Rizzo, más néven Ropes berontott az irodába. Telefont szorított a fülére, az egyik karja fel volt kötve.

– Anne, a húgod csapdába esett odabent.

nekiesett a fagerendának, ami éppen az előbb esett le, és most benne hevert a kupacban. Anne oldalra húzódott, és lelökött magáról valami viszonylag könnyűt: egy laptopot, vagy ami maradt belőle.

A penge és a lánc centikre volt az arcmaszkjától, de Anne meg se rezzent. Danny bármennyire is felelőtlen ember tudott lenni a valódi életben, sebészként bánt bármivel, ami vágta a fát és az építőanyagokat...

Minden figyelmeztetés nélkül omlani kezdett egy három méterszer három méteres mennyezetdarab, mire Anne lehajtotta a fejét, készült a becsapódásra. Amikor nem zuhant rá semmi, az első gondolata az volt, hogy Danny tartja a magasban az épületnek azt a részét, de nem. A gerenda, amit a férfi éppen készült elvágni, elkapta, és megtartotta a terhet.

De ha Danny most elvágja, akkor maga alá temeti őket.

A láncfűrész motorja elnémult, és amikor a férfi letette a lábához, Anne tudta, hogy a maszkjában káromkodik. Danny erősen hunyorgott, ahogy az omlást nézte. Aztán olyan ívben, ami hídnak is beillett volna, megragadta a lány beszorult alkarját. Amikor Anne bólintott, és leguggolt, látta, hogy Danny hármat biccent a sisakjában.

Egy... kettő... *három*.

Mindketten feszítettek, mire a lány karján olyan éles fájdalom cikázott végig a válláig, hogy össze kellett szorítania a fogát, hogy ne kiáltson fel. Amikor már egy pillanatig sem bírta tovább, megrázta a fejét, és a férfi testének dőlt.

Danny elengedte. Újra körülnézett. A maszkja mögött mozgott a szája. A rádiójába beszélt, és Anne ki tudta találni, mit mond.

Néhányszor újra megrántotta a karját. Aztán káromkodva a falra mutatott, amin keresztül Danny bejutott.

– Menj! – kiáltotta a sisakja belsejében. – Hagyj itt!

Danny odahajolt, és újra megragadta a karját. Olyan vas-marokkal szorította, hogy összenyomta a csontjait. Ahogy Danny húzta őt hihetetlen erejével, Anne foga összeszorult, a lélegzete kiszökött a bordái közül, de elviselte, amennyire bírta.

– Hagyd abba! Hagyd abba! – Magába roskadt, miközben a férfi erőlködött. – *Hagyd...*

Anne a fejét rázta, és arrafelé intett, ahol Danny belépett.

– Menj! Nekem annyi. – A torkából nyögve ellökte magát a férfi hatalmas testét. – Menj!

Amikor ezzel nem ért el semmit, levette, és eldobta a maszkját. Forró, halálos levegő – olyan, ami megpirítja az ember nyelőcsövét és megégeti tüdejét – szorította össze a torkát.

– Menj!

A maszkja mögött Danny dühöngött, és kesztyűs kezével megpróbálta visszatenni a helyére Anne oxigénmaszkját.

– Ne! Tűnj a...

A nyikorgástól a fejük felett mind a ketten reflexből összehúzták magukat. Miközben szikrák záporoztak a füstön át, Anne megingott.

– Meg fogsz itt halni! Menj!

Danny az arcához tette az arcát. Őrjöngött, és ezt meg is mutatta a lánynak a maszkjában. Egy pillanatra Anne nagyon messziről nézte őt, bár az arcuk alig tizenöt centire volt egymástól.

Hiányozni fogsz – gondolta a lány. *Az összes ember közül, akikkel együtt dolgozom, és azok közül, akiket csak ismerek... Te fogsz a legjobban hiányozni.*

Danny letépte a saját maszkját.

– Tedd vissza azt a rohadt oxigént!

- Meg fogsz halni! – sikoltott a lány.
- Kiviszlek innen!
- Már késő! Menj!

Mintha a tüzet felizgatta volna a kiabálásuk, forró láng tört elő mellettük, megégetve a bőrt a lány arcán. Danny káromkodott, és visszaerőltette Anne-re a maszkját, aki még mindig ordibált vele. Visszatette a sajátját is, aztán egyenesen a földig hajolt. Fogta a láncfűrész, hátrált valamennyit, aztán átment diszkoszvetőbe, maximumon bekapcsolta a gépet, és belehajította a tűzfalba. A testével védte a lányt, élő pajzsot formálva.

A robbanás azonnali volt és hangos, a gázolaj a tartályban felforrósodott annyira, hogy elég nyomás jöjjön létre, ami szétrobbantotta a fűrész. A detonátor egy perzselő csókkal robbant szét.

Anne megint letépte a maszkját. Danny üvöltött a rádióba, de már lejárt a tervezgetés, a mentés ideje, és a menekülése is.

- Menned kell! – utasította a férfit. – Most!

Danny elhallgatott, az arca rezzenéstelen lett a maszkja mögött, aztán levette az oxigént.

- Akkor együtt halunk meg.

A férfi ugyanolyan eltökélt volt, mint a nő, egy megállíthatatlan erő találkozott egy mozdíthatatlan tárggyal. Pont úgy, ahogy kettőjük esetében mindig. *Istenem, miért hittem azt, hogy a halál bármit is megváltoztat?* – gondolta Anne. Tudta, hogy a pasi nem fogja itt hagyni, Danny testvére három éve meghalt munka közben, aztán tizenkét hónapja elveszítette Solt. A „nem, nekem nincs PTSD-m” hozzáállása miatt képtelen lett volna kibírni még egy halált.

Anne lenézett a karjára. Ez a bal. Nem az, amelyikkel ír. És úgysem megy soha férjhez, úgyhogy a gyűrűsujja miatt sem kell aggódnia.

Könnyű vágás – gondolta.

– Vágd le! – mondta túlkiabálva a köpködő, ropogó tüzet. Hogy segítsen megérteni, az alkarjára mutatott. – Izzíts, és vágj!

Danny kék szeme megvillant, megrázta a fejét, miközben körülnézett, és felmérte az összes többi „azt nem”-lehetőséget.

Anne kicsatolta a levegőtartályai szíját a hónaljánál, és engedte, hogy a súly leessen róla. Aztán a fogával letépte a jobb kesztyűjét, és kiköpte. A tűzálló dzsekije kapcsai egyesével kinyíltak, és lerázta a nehéz redőket, úgy, hogy az egész ujj teljes súlyával csapdába esett, és a csuklója köré gyűlt.

– Csináld!

A francba, rohadt meleg van! Anne érezte, hogy a bőre figyelmeztetően bizsereg, vagy talán az inge égett bele. De más gondja is akadt.

Danny levette a maszkját, és közel hajolt hozzá.

– Ide figyelj, James Franco, ez nem a 75 óra.

– A film címe *127 óra*!

– Most komolyan erről vitatkozol velem?!

– Csináld már!

– Jó, ebből elég! Hívok erősítést...

– Mindannyiunkat meg akarsz ölni? Vagy hagyj itt, vagy csináld!

Anne maga is megcsinálta volna, de jó szögben kellett tartani a pengét... És ó, te jó ég, elment az esze? Miről beszél?

– Vágd le a kezem, vagy hagyj itt!

4.

Danny iszonyú dühös volt, miközben próbálta visszarángatni Anne-re a kabátját. Elment a nő rohadt esze...

A hangos nyögés üvöltéssé erősödött, majd még jobban leomlott a fejük felett a mennyezet, és lecsúszott a gerenda-rengeteg által tartott lemezből képződött lejtőn. Danny ívben a lány fölé hajolt, téglák és farostlemez darabok csépeltek a vállát és záporoztak a sisakjára.

Amikor többé nem találta el semmi, egy váratlan reménysugár csillant fel előtte. A füst gyorsan menekült új irányba, és ez a száguldó tempó arra utalt, hogy talán nyílt egy olyan kiút, ami eddig nem létezett. A lángok olyan sűrűek voltak, hogy ebben sem lehetett biztos.

– Vágd le! – üvöltött rá Anne.

– Befognád már?

Danny félrerugdosta a sok szarságot az útjából, és megint megpróbálta a helyére tenni a lány maszkját, de Anne küzdött ellene. Néha elveszítette az eszméletét, a szeme fennakadt, a teste elernyedett. És az a nyavalyás keze még mindig

be volt préselődve a gerendák csapdája és egy kupac szarság közé, ami egy gép darabjainak és egy íróasztalnak tűnt.

– Húzd velem együtt! – Danny újra a lány hátára fonta a karját, és a két keze közé fogta az alkarját. – Háromra! Egy! – *Talán ez beválik.* – Kettő! – *Kérlek, istenem, sikerüljön!* – Három!

Mindketten erőlködtek, a lány erős teste addig hajolt, míg a bakancsa kicsúszott alóla, és Dannynek el kellett kapnia.

– Dan!

Amikor Anne a nevét kiáltotta, újra figyelt rá, a lány pedig a szabad kezét a maszkja oldalára tette.

– Csináld, Dan! – kérte. – Vagy menned kell. Engem nem zavar, ha meghalok. Őszintén.

A férfi a maszkján keresztül a szemébe nézett. Saját légzéséről egy tehervonat jutott eszébe. A teste reszketett a védőfelszerelése alatt. Az agya megoldási lehetőségeken száguldott végig, közülük túl sokra mondott nemet.

Egy pillanat, és igazából az összeset kidobta a francba.

– Bassza meg! – hördült fel.

– Sajnálom!

Danny levette és félrelökte a maszkját, mindenféle akadály nélkül farkasszemet nézett Anne-nel. *Nem így kellett volna végződnie...* Bár amikor erre gondolt, még akkor is az járt a fejében, hogy mi a franc lehetne a másik lehetőségük. Ő és Anne Ashburn mindketten halálvágyó idioták voltak, olyan emberek, akik addig kísérleteztek a határaikkal és önmagukkal, míg ki nem borult a bili.

Danny még egyszer utoljára körülnézett. Aztán a tekintete a lány karjára siklott, és azon tűnődött: *Képes vagyok én erre?*

Nem hozott döntést. Csak mozgásba lendült. Mert ha egy pillanatra is belegondol – a pillanat egy istenverte törtérségéig –, hogy ártani fog neki... akkor le fogja hányni ezt

az egész istencsapását a pepperonis-hagymás pizzával, sült krumplival, két kólával és a cseresznyés pitével, amit vacsorára evett.

Remegő kézzel lehúzta a kesztyűjét, elől kikapcsolta a kabátját, és benyúlt szőtt nejlönöve bugyraiba. Amikor előhúzta a szíjat, Anne lehunyta a szemét, és újra lerázta magáról nehézdzsekijét.

Danny a lány alkarja köré kerítette a szíjat, elkötötte és szorosan meghúzta. Anne ott volt vele, jó kezével átnyúlt, és megfogta a szíj végét, addig hajlította, míg a bicepsze már megdagadt az elkötés körül.

Nem – gondolta Danny. Ha a lány elveszíti az eszméletét és nem tudja ilyen szorosan tartani, elvérzik. Ezen kívül vinni kell majd őt, amikor kiszabadul, mert nagy rá az esély, hogy sokkot kap, úgyhogy nem marad majd egyhelyben.

Ellökte a lány kezét, lazított a szíjon, és hurkot csinált rá.
– Készülj!

Amikor Anne bólintott, Danny minden erejét arra használta, hogy tartós érszorítót alkosson, a lányból felszakadó nyögés pedig úgy hasított a szívébe, akár egy golyó. De bevált. Bár Anne karja izmos volt, a nejlön úgy vájt a húsába, akár az agyarak, mélyre hatolt és elzárta.

Egy rántással újra feltette a lányra a védőfelszerelését, hogy védve legyen a hőtől. Tett róla, hogy a durva anyag lapos és feszes legyen az alkarján az egyenletes vágás érdekében...

A feje fölül érkező újabb figyelmeztető nyikorgás miatt egyszerre húzta össze magát és nézett fel a mennyezetre.

– Csináld! – üvöltötte Anne.

A hosszúnyelű balta Danny övéen lógott, a férfi kihúzta, és levette a fejevédőt. A nyél hőszigetelt volt, hússzezer voltos elektromosság vezetésére hitelesítve. Kár, hogy ez a rohadék

arra nem volt képes, hogy segítsen a sokkon, ha az embernek le kell vágnia egy darabot a társából.

Csak azért, hogy talán, esetleg, valószínűleg-nem-de-talán-mégis megmentse az életét.

Anne felnézett rá, rezzenéstelenül, félelem nélkül. És az acélos arc kifejezése emlékeztette Dannyt – nem mintha szükség lett volna rá –, hogy Anne volt a legeslegbátrabb ember, akit valaha ismert.

Szeretlek! – gondolta Danny. Nem először.

– Tedd fel az oxigénedet! – parancsolta. – Különben szart sem csinállok.

Amikor Anne engedelmeskedett, Danny lehunyta a szemét, de csak egy pillanatra. Aztán feltette a maszkját, hogy testhelyzetet váltson, és tiszta lendítéssel jól célózhasson. Próbálgatta a szöveget, leeresztette a pengét, hogy a védőruha ujján nyugodjon a lány alkarjának közepén. Aztán meglendítette a testét, és a tűzfára gondolt, amit télre vágott fel.

Ez ugyanaz – mondta magának. Ez egy darab fa.

Ha egy pillanatra is arra gondolna, hogy ez Anne húsa és vére, akkor kiakadna és széttrancsírozná a lányt.

Egyenletes vágás.

Egyetlen esély.

* * *

Anne ledermedt, távolról nézte, ahogy Danny a válla fölé emelte a baltát, magasra tartva erős karjait. A pillanat törtrészig, ahogy a lángok tükröződtek kifényesített acélpengéjén, a fém narancsosan ragyogott.

Képtelen volt elrántani a tekintetét, de végignézni sem bírta. Inkább a férfi arcára összpontosított. A tűz dühös, vilódzó fényében Danny vonásai életre keltek, még akkor is,

ha meg sem rezzentek a maszk mögött. Alig két perce még úgy gondolt rá, mint egy sebészre. Ki gondolta volna, hogy Danny majd...

A nyers túlélési ösztön miatt szóra nyitotta a száját; kérni akarta, hogy hagyja abba... de nem jutott el odáig. A meny-nyezet vágató paták zajával omlott be a helyiség túlsó felén, a külső fal téglái tőlük öt méterre csapódtak be.

Anne a beékelődött gerendára nézett. Az a lejtő. Vajon mennyi van felettük?

– Csináld!

Danny nem moccan.

Aztán mégis.

Egyetlen határozott lendítéssel lesújtott a fejszével. Egy szempillantás alatt. Nem volt több, mint egy röpke lélegzet-vétel.

Anne kiszabadult, a visszahúzás lendülete elrántotta őt a csapdába ejtő halomtól, a penge... a kéz, amit maga mögött hagyott.

Az erős földet érés megremegtette nemcsak a fenekét, de az egész testét, a foga összekoccant, a lábai a padlónak csapódtak, az egyik válla feljajdult, amikor a gerincét érte az ütés.

A vágást egyáltalán nem érezte.

Anne felemelte a karját, és az agyát annyira ledöbben-tette az üresség félúton az ingujjában, hogy még a tűzről és veszélyről is megfeledkezett. A védőruha durva anyaga megszorult, ahogy elhajolt a fejszétől, és az anyag egyáltalán nem volt rojtos, nem látott tömést. De volt vér és...

Mintha az idő utol akarná érni magát, a lassított felvétel hirtelen fénysebességgé vált.

Hirtelen Danny marka fogta őt a nehéz kabáton keresztül. A férfi felkapta, és a vállára vetette. Amikor futásnak eredt,

Anne himbálózott, és próbálta kitalálni, Danny merre tart, aztán meglátta. A legújabb omlás eltakarította a raktár téglavázának egy kis darabját, és bár nem volt egyértelmű menekülőút, jobb volt a lángoknál...

A világ megint tótágast állt, amikor Danny újra leemelte magáról, és letolta egy földcsuszamlásnyi törmeléken, át egy hevenyészett nyíláson, ami vagy másfél méternyire volt a földtől.

Emberek nyúltak Anne után. Emberek odakint... felé kapkodtak. Tűzoltók... Moose, Danny korábbi lakótársa segített kihúzni őt.

Csakhowy Anne ekkor fogta fel, mi történt.

– Nem! – kiáltotta rugdosva, kapálózva. – Nélküle nem, nem megyek nél...

Anne hangokat hallott, beszéd záporozott körülötte, ahogy áthúzták a gerendák törmelékén, a fémdarabokon és téglamorzsákon.

– Danny! – üvöltötte, és levette a maszkját. – Hozzátok ki Dannyt!

Egy szellőkés visszafújta a füstöt az épületbe, és egy pillanat törtrészéig felvillant a férfi sisakja és a maszkja, ahogy a karjával kalimpálva próbál átjutni a törmeléklavinán. A tekintetük még egyszer utoljára találkozott, és bár annyi minden választotta el őket, Anne olvasott a férfi kék szemében, vagy legalább is azt mondta magának, hogy érti...

Az egész épület minden figyelmeztetés nélkül összeomlott, a három szint úgy követte egymást lefelé, akár a dominók: hamu, korom, füst és lángok csatlakoztak az elporladó betonhoz, téglához és habarcsához, ami kirobbant a nyíláson.

– Ne! – sikoltott Anne. – *Danny!*

5.

Tom két éve rettegett ettől a hívástól. Ettől a szirénázó utazástól a városon keresztül. Ettől a csikorgó kerekekkel és izzadó tenyérrel a helyszínre érkezéstől, ettől a fojtogató pániktól, ettől a bénító félelemtől.

De most valósággá vált, hogy a húga bennrekedt egy lán-goló épületben.

A fejében pergő film egyetlen kockából állt a múltból, és zene nem szólt a háttérben: Anne hétévesen, amikor fennragadt egy fán, leugrott, hogy ő elkaphassa; Anne tízévesen, ahogy örült tempóban tekeri a biciklijét, hogy lépést tartson vele és a barátaival; Anne tizenkét évesen, egy vágással a lábán, amikor arra kéri, vigye be a sürgősségre, de anyának ne mondjon semmit...

Anne, az apjuk sírjánál feketében, ahogy zokogó édesanyjuk mellett ül száz tűzoltó előtt.

És végül Anne az első munkanapján, ahol tengerészkék tűzoltóinge ugyanolyan nadrágba lett tűrve, mint amelyet ő vesz fel nap mint nap.

Attól a pillanattól kezdve, hogy meglátta abban a szerelésben, Tom tudta, hogy ez az ítéletnap eljön majd. De persze,

sok szerencsét ahhoz, hogy rávegye a hűgát a lassításra, lazításra, hogy kerülje a kockázatot. Nem számított, mit mondott neki, Anne nem hallgatott rá, és ahogy most kiugrott a kocsiból a helyszínen, egyszerre utálta őt a szíve mélyéből és áldozta volna fel a saját életét, hogy megmentsse.

Az anyjuk már eltemetett egy családtagot. Úgy tűnt, Anne eltökélte, hogy kettő lesz belőle.

Tom azonnal odarohant a mentőautókhoz, az eseti parancsnoki helyhez. A raktárház a háttérben egy őrzőngő tűzgolyó volt, inkább hasonlított egy földbe csapódott meteorhoz, mint egy ember alkotta építményhez, és Tom imádkozott, hogy Anne már kint legyen.

– Hol van? – kérdezte, amikor odaért Chip Bakerhez.

Mielőtt a férfi válaszolhatott volna, megérkezett a felelet. Amikor az épület összeomlott, három tűzoltó tört ki, mintha démonok űzték volna ki őket. Menekülőútjukat kirobbanó füstfelhő és narancsszínű lángok kísérték. Ketten közülük hoztak valakit.

– Hugi! – üvöltötte Tom.

Odarohant a lányhoz, és bár maga szeretett volna orvosi segítséget nyújtani, megelégedett azzal, hogy Anne hamufoltos arcát fürkészte, vagy legalábbis azt, amit látott belőle. Anne sikoltzott és küzdött az őt lefogó személyzettel, a tűzoltó- és mentőautók villogásában szenvedése lassított felvételnak tűnt.

– Orvost! – kérte Moose, miközben rohantak tovább. – Orvos kell!

Anne tovább küzdött az őt cipelő férfiakkal.

– Danny!

Egy tekergőzéssel és egy rúgással majdnem kiszabadult, az egyik karja a magasba lendült, amitől vér fröccsent a levegőbe; a vörös folyadékot hátulról megvilágították a lángok.

Tom megragadta a lány térdét tartó tűzoltót, és félrelökte.
– Megsérültél! – *A rohadt életbe!* – Anne, ne küzdj, hiszen
vérzel...

– Daaaaaaaaanny!

A mentősök odarohantak egy hordággal és egy nyakmeverítővel, ezért Tom és Moose leeresztették a lányt a földre.

Tom letérdelt a feje mellé.

– Ki fogják hozni őt. Ki fogják hozni Dannyboyt. Édesem,
nézz rám! Meg kell nyugodnod...

Anne vad tekintete végre elkapta a bátyjáét kócos haján keresztül.

– Még bent van!

Újabb adag vér folyt ki a lány bal ingujjából. Tom megragadta a könyökét, és felemelte a karját.

Amikor meglátta a csonkot Anne karjának végén, képtelen volt felfogni, mit lát.

Nincs kéz.

Hol van a kibaszott keze...

– Intézzük, Tom – húzta hátra az egyik mentős. – Hadd dolgozzunk rajta!

– Hol van a keze?

De aztán Anne alá került a hordágy, a helyére került a nyakmeverítő, és ellátták őt.

– Hol a бүdös francban van a keze?

– Danny! – kiáltott fel Anne. – Miattam ne aggódj, ki kell hoznod őt onnan!

Tom a raktárház felé nézett, épp, amikor újabb beomlás történt, olyan erővel, mintha ellenőrzött robbantással tennék a földdel egyenlővé az épületet. Ha Danny nem jutott ki, már biztosan halott volt. Senki sem maradhatott életben abban a törmelékhalomban.

Amikor Tom újra Anne-re figyelt, hideg zsibbadás kólintotta fejbe, és végigáramlott a testén. A lány védőruhájának ujját a mentősök vállnál levágták és levették, felfedve azt, aminek nem volt semmi értelme. Anne bicepszére egy hevenyészett érszorítót tettek, a vörös anyag a helyén tartotta. Alatta? Egy sebészi vágás, a fehér csont ragyogott az izom mélyvöröse és az inak meg a bőr sápadt csíkjai mellett.

Amiatt, hogy a lányt durván kilökték az épületből, majd futottak vele, miközben ez csak így lógott, szeretett volna rá-üvölni valakire. És ha kioldódott volna? Anne el is vérezhetett volna. Mi a *jó bűdös franc* történt odabent?

– Szállításra kész.

A mentősök felálltak, és a fogantyúknál felemelték a hordágyat. Tom anélkül fogta az infúziós zacskót, hogy arra megkérték volna, és senki sem próbálta megállítani. Tudták, hogy ha a húgáról van szó, Tom segíteni fog, be fog szállni a mentőbe, és ha bárkinek gondja van ezzel, az bekaphatja.

– Danny!

Miközben Anne tovább küszködött, Tom beszélt hozzá:

– Tarts ki, hugi! Csak tarts ki!

Az a kéz. Édes istenem... A tűzoltóként töltött napjainak vége.

Tom végig ezt szeretete volna. De nem így. Nem akarta, hogy így történjen.

* * *

Danny arccal lefelé feküdt, kiterülve valami nagy súly alatt, a teste akár egy harctéren elesett katonáé, védőfelszerelése kikapcsolt. A sisakja hátuljára víz csöpögött, és valahogy utat talált a fülébe... aztán bejutott törött maszkja repedésein, így

az orrába és a szájába is. Egyértelműen nem vér volt. Az a vacak túl gyorsan mozgott és hűvös volt, és az íze akár a hamu.

Igen, volt egy kurva nagy repedés a maszkján, a zárófül nem működött, de legalább az oxigéntartály nem károsodott, és elég levegő pumpálódott ahhoz, hogy valami értelmeset lélegezzon be. Ami jó.

Minden más rossz volt. Semmit sem hallott a rádiójából. Nem érzékelte, mióta feküdt itt. A levegőtartály harminc percig tartott ki, és Anne-nel csak hat-hét percet töltött...

– Anne... – nyögte.

Hirtelen fejbe kólintotta, mit tett a lánnyal, és próbálta azal nyugtatni magát, hogy legalább őt kijuttatta. Láta, hogy elvitték. Ez volt az utolsó dolog, amire emlékezett, mielőtt eltalálta valami...

Pillanat, mi történt a védőrendszerével? A riasztója miért nem szól?

Az motiválta a küzdelemre, hogy megtudja, mi történt azután. Az érszorító a helyén maradt a lányon? Vagy a csomó kioldódott, az öv elszakadt vagy...

A francba, ki kell jutnia innen, hogy megtudja, mi van Anne-nel!

De nem látott... Az égvilágon sem látott semmit, és deréktól lefelé nem érzett semmit. Bénulás? Sokk? Súly a lábain? Hason feküdt, ennyit tudott, és az egyik karja nagyon rossz szögben volt behajlítva. Valószínűleg éreznie kellett volna némi fájdalmat arrafelé, de semmi.

Káromkodva megpróbált megmozdítani valamit – akármit –, de semmi sem történt. Menthetetlenül csapdába esett. Még néhány próbálkozás után sikerült megmozdítani az egyik karját – azt, ami nem csavarodott ki úgy, mint egy csőgörény –, és erőlködött, hogy pár centit elfordítsa a fejét.

Amikor ismét próbát tett a lábaival, azok nem moccantak, és egy pillanatra előntötte a vakrémület. Azért nem mozogtak, mert valami a helyükre szegezte őket, vagy bármi is zuhant rá, az közben taccsra vágta a gerincoszlopát is?

Koncentrálj! A védőruhájában izzadt, és talán vérzett, nem tudta biztosan. De a forróság legalább nem volt túl vészes, így gyanította, hogy legalább a tüzet megfékeztek. És a zajszint is csökkent körülötte, de talán ez csak a sokk műve. Vagy nem műve. Tök mindegy.

El kellett jutnia Anne-hez.

– Segítség...

Oké, ez nem jutott messzire. Mélyebb lélegzetet vett.

– *Segítség...*

A mellkasán lévő zsebben volt egy világító rúd és egy síp. Ha meg tudná azokat kaparintani, akkor talán csaphatna egy kis zajt, csinálhatna egy kis fényt, ami segíthetne a csapatnak megtalálni őt...

– Segítség...

Fogyatkozó erővel még egy utolsó kísérletet tett a mozgásra, bár feltételezve, hogy gerincsérülése van, így az nem volt tanácsos. Nyöszörögve, erőlködve felemelte a fejét, és sikerült kiszabadítania a bal karját. De ennek ára volt. Látott valamit a törésből, és valami fájni kezdett a mellkasában.

Szívroham? Talán.

Fiatal volt, de az apja és a nagyapja ebbe halt bele. Az orvosok özvegycsinálónak hívták az ilyen elzáródásokat...

Nem mintha ő bárkiből is özvegyet csinált volna.

Anne volt az egyetlen nő, aki tovább érdekelte, mint ameddig egy orgazmus tartott. És a lány sosem lett volna az a házasodós fajta. Előbb vágná le a saját karját, minthogy hagyná, hogy bárki gyűrűt húzzon a...

Istenem, mit művelt a lánnyal?

Nyögve körbetapogatózott a kesztyűs kezével, keresett valamit, amivel dörömbölhet vagy... pillanat... ez egy cső? Nem tudhatta, de baromira úgy tűnt, hogy az egy hengeres, nagyon kemény tárgy, ahogy a tenyerébe vette.

Egy száznyolcvan éves ember gyorsaságával és erejével sikerült megfognia, akármilyen is volt az, és nekiütötte mindennek, amit csak talált. A nedves fa cuppogó hangot adott ki, ami nem jutott messzebbre, mint a hangja, de a betonpadló?

Annak egész jó csengése volt.

Danny újra és újra lecsapott a csővel, minden figyelmét annak szentelte, hogy megemelje a karját arra a tizenöt centire, amire képes volt, hogy újra és újra lesújtson. Az az izé minden ütéssel egyre nehezebb lett, és egyre kisebb zajt csapott.

Végül feladta. Rájött, hogy nagyon nehezen lélegzik.

Az oxigéntartály nem működött. Lejárt a harminc perce. Tehát majdnem húsz percig eszméletlen volt.

És továbbra is csak az a csöpögés. Nem kiáltozták hangok a nevét. Szirénák sehol. Törmeléktávoltítás sehol. Igen, persze, több omlás nem történt, de a gravitáció már megnyerte a csatát a raktárházzal szemben, és most épp tiszteletköröket járt a romok körül, amiket alkotott.

Úgy tűnt, itt fog meghalni... és ez pontosan mit is jelentett?

Amikor feltette a kérdést, azt várta, hogy képeket lát az életéből: az egész „leperreg előtted” dolgot, amiről az emberek beszélnek.

Amikor belső képernyője üres maradt, azt gondolta: így is jó. Nem sok mindent akart volna újra látni. De a francba is, nem kéne valami jobbal elmennie, mint a... semmi?

Rendben... legyen. Ki volt akadáva, hogy nem tudta, hogyan végződik a *Trónok harca*. És hiányolni fogja a hideg sör ízét egy forró augusztusi délutánon. És a jó életbe, miért vesződött azzal, hogy leszokjon a dohányzásról?

A papírmunka nem fog hiányozni, az sem, hogy dugóban ragad, sem a krónikus könyökfájdalma. Örült, hogy a szülei már nem éltek.

Nagyon remélte, hogy találkozik az ikerfivérével a túrlal dalon.

Ja, szinte már megéri ez az egész, csak hogy újra láthassa John Thomast.

De valószínűleg nem a mennyországban, tekintve, hogyan viselkedtek annyi éven át. De a pokol szórakoztatóbb, nem? És odalent tuti biztos, hogy több embert ismerne.

Sosem fogja megtudni, ki lesz a következő elnök, vagy hogy megkapja-e a kért emelést, vagy hogy az az anyajegy a hátán bőrrák-e vagy sem. És a főbérlője is ki lesz akadáva. A négy ember közül, akik eredetileg kibérelték a szemétdombját, Mick rehabon volt, Moose most nősült meg, Jack a végén úgyis a nővéréhez költözik... tehát már csak ő maradt.

Ki fogja elhozni onnan az összes vackát?

Valószínűleg a fiúk az egységből, akik majd szétosztják a jó cuccokat.

Jaj, basszus! Öt is hozzáírják majd a listához. Ahhoz a szörnyű listához, amire a whiskey-jüket emelik egy hosszú, szolgálaton kívüli éjszaka végén, amikor részegen kieresztik a gőzt. Pont ilyenkor szoktak visszakúszni a feledni vágyott emlékek; visszadübörognek, akár a dühöngő bikák.

Az elesettek névsora volt ez: azoké, akik szolgálat közben haltak meg, azoké, akiket hiányoltak minden egyes éjjel és

nappal, a szellemeké, akik követték őket minden bevetésre... a megbánásé, amit nemcsak csupa nagybetűvel írtak, de az arcokat is kristálytisztán látták maguk előtt.

Daniel Michael Maguire. Vajon sorrendben mondják őt, mint a legújabbat, vagy a testvére, John Thomas Maguire mellett?

Anne inna rá, Anne emelné a poharát, eszébe jutna ez az éjszaka, összeszorulna a mellkasa és égne a szeme. Talán emlékezne a vidámságra. Az mindenképp eszébe jutna, ahogy ezzel a tűzzel küzdöttek.

És talán emlékezne arra az egyetlen éjjelre, amikor szerettek.

De a végén ez csak egy újabb dolog lett volna, ami elől a lány elmenekül.

Ha bocsánatot tudott volna kérni Anne-től, megtette volna, főleg, ha a sors nem ekkora ribanc. Most nem haldokolna, ha nem mentette volna meg a lányt. Anne végül bánja majd, ami vele történt, és élete végéig cipelheti magával a büntudatot.

Fél kézzel.

Akkor Danny lehunyta a szemét, hogy elmeneküljön az emlék elől, ahogy meglendíti a baltát. Egy röpké pillanatra eszébe jutott, hogy megint ütnie kéne egyet a csóvel.

És ennyi.

A vég.